

اداره خانه سی :

مطبعه نجفیه بازارى ساهمبیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ολα' Όλα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ

ΟΤΑΝ, αγαπητοί μου φίλοι, θὰ διαβάσετε τὰς γραμμάς αὐτάς, ἀπὸ τὸν Αὐγούστον θὰ ἔχη ἐξοδευθῆ, τὸ πρῶτόν του δεκαπενθήμερον, καὶ μάλιστα καὶ μερικαὶ ἡμέραι ἀκόμη. Τί μᾶς μένει μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου; καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ μόνον...

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μὴν τῶν μαθητικῶν συγκινήσεων. Βεβαίως, ὁ μὴν αὐτὸς δὲν ἔχει τὰς συγκινήσεις τοῦ Ἰουνίου μετὰ τὰς ἐξετάσεις του, μετὰ τοὺς φόβους του, μετὰ τὰς ἀγωνίας του. Αὐτὸς ἔχει ἄλλας συγκινήσεις.

Εἰς τὴν προσέγγισίν του κάθε μαθητῆς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δύο μῆνας τώρα εἶχε περάσει μίαν εὐμορφη ζωὴν ἀναπαύσεως καὶ ἐλευθερίας, αἰσθάνεται κάποιον ρίγος νὰ περῆ τὴν ψυχὴν του καὶ μίαν ἀνησυχία εὐχάριστος νὰ καταλαμβάνῃ τὴν καρδίαν του.

Τὰ σχολεῖα, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, θ' ἀνοίξουν καὶ θὰ προσκαλέσουν καὶ αὐτόν.

Ἄλλὰ ποῖον αὐτόν;

Αὐτόν, μεγαλειότερον κατὰ ἓν ἔτος, αὐτόν, ἀνώτερον κατὰ μίαν τάξιν, αὐτόν, πλησιέστερον πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἀνδρικήν ζωὴν.

Θ' ἀκούσῃ νέα μαθήματα, θ' ἀκούσῃ νέας ἰδέας, θὰ εἰμπορῇ νὰ βλέπῃ μετὰ κάποιαν ὑπερηφάνειαν τὰ παιδιὰ τῶν κατωτέρων τάξεων, καὶ τώρα θὰ δύναται οὕτως νὰ τὰ βοηθῇ εἰς τὰ προβλήματα καὶ τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐτρόμαζαν πέρυσιν.

Εἶναι, ζεῦρετε, μία γλυκεῖα ἀπόλαυσις. Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ νέου πράγματος, τοῦ νέου μαθήματος, τοῦ νέου διδάγματος.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα στοιχεῖον προόδου. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀγάπη πρὸς κάθε

νέον, δὲν θὰ κατώρθωνεν ὁ ἄνθρωπος νὰ μάθῃ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἀπὸ τὸ ἐνστικτικὸν τὸν ἐδίδαξεν.

Εὐρίσκεσθε, λοιπόν, ὅλοι, φίλοι μου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῶν τῶν ὠραίων αἰσθημάτων. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς ἔχετε γονεῖς, εἴθε εὐκατάστατοι. Οἱ γονεῖς σας ἢ οἱ κηδεμόνες σας θὰ φροντίσουν δι' ὅλα τὰ ὄντικα ζητήματα τοῦ σχολείου.

Χρειαζόνται διδάκτρα; θὰ τὰ ἔχετε; χρειαζόνται νέα βιβλία καὶ τετράδια; δὲν θὰ σᾶς λείψουν.

Ἄλλ' ὅλοι δὲν εἶναι ὡσάν καὶ σᾶς; ὅλοι δὲν εἶναι εὐπόροι; ὅλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ τρέξουν εἰς τὸν πατέρα των καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν:

— Παπάκη, θέλω πέντε λίρες γιὰ τὰ νέα μου βιβλία.

Ὅ! σκεφθῆτέ το καλὰ αὐτό! ὅλοι οἱ μικροὶ δὲν θὰ εἰμποροῦν νὰ τὸ εἰποῦν αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα των, διότι δὲν ἔχουν πατέρα, διότι ὁ πατέρας λείπει εἰς τὸν στρατόν, διότι ἔχουν τὸν πατέρα κοντὰ των, ἀλλὰ... εἶναι πτωχός.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα αἰσθάνονται τὴν μεγάλην, τὴν ἀφόρητον θλίψιν. Νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον; ποῦ χρήματα. Νὰ μὴ ὑπάγουν; ἀλλὰ τότε μένουν ἀμαθεῖς, ἀγράμματοι, ἀπαιδευτοί. Εἶναι δίκαιον, διότι εἶναι πτωχὰ τὰ παιδάκια ἐκεῖνα, νὰ μείνουν ἀγράμματα, ἂν καὶ ἔχουν τόσον πόθον νὰ σπουδάσουν;

Ἀγαπητοί μου, τὸ Παιδικόν, μετὰ τὴν βοήθειάν σας, ἀνέλαβε ν' ἀνακουφίσῃ κάπως τὰ ὄρφανά, τὰ πτωχὰ, τέλος, παιδιὰ τῶν σχολείων κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὰ ἐξοδα τῶν βιβλίων. Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς, ὅπου ἤνοιξε δύο εἰδῶν καταλόγους εἰσφορῶν: ὁ πρῶτος εἶναι διὰ τὰς ἀποστολάς τῶν χρημάτων καὶ ὁ ἄλλος διὰ τὰ βιβλία.

Ἐν τούτοις, θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ; ὅταν ρίπτω μίαν ματιὰ εἰς τοὺς δημοσιευμένους καταλόγους, δὲν ἐνθουσιάζομαι

διόλου. Πόσα λίγα χρήματα ἐμαζεύθησαν ἕως τώρα! πόσα λίγα βιβλία μᾶς ἐστάλησαν!

Καὶ ὅμως ἡ ἀνάγκη τῶν βιβλίων εἶναι μεγάλη. Δι' αὐτὸ σκέπτομαι:

— Τὰ καλὰ καὶ φιλόμουσα παιδιὰ, ποῦ διαβάζουν τὸ Παιδικόν «'Απ' Ὅλα», ἐκεῖνα, ποῦ ἔδωσαν τὴν Πρωτοχρονιά καὶ τὸ Πάσχα τόσον μεγάλα καὶ γενναῖα ποσὰ χάριν τῶν πτωχῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, πᾶς θὰ ἀφήσουν τὰρ αὐτοὺς παραπονεμένους; Δὲν ἐνθυμοῦνται, ἄρα γε, ὅτι ἀνέλαβον τὴν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ βοηθοῦν;

Ἐπειδὴ γνωρίζω τὰ καλὰ σας αἰσθηματα, ἀπαντῶ μόνος μου εἰς τὴν ἐρώτησίν μου αὐτὴν καὶ λέγω, ὅτι θὰ σπεύσετε κατὰ τὰς ὑπολειπομένας ἡμέρας νὰ γεμίσετε τοὺς καταλόγους τῶν χρημάτων καὶ τῶν βιβλίων, ποῦ θὰ δημοσιευθοῦν, ὅτι θὰ κάμετε ὅ,τι ἐκάμετε εἰς τὰς δύο προηγουμένας συνεισφοράς, καὶ θὰ στείλει τὸν ὀβολὸν σας μαζί μετὰ ὅσα βιβλία σχολικὰ ἐτελειώσατε καὶ σᾶς εἶναι διὰ τὴν τάξιν σας ἀχρηστά.

Ζεῦρετε τί ὑπολογίζω; ὅτι, ἂν κάθε ἀναγνώστης τοῦ Παιδικοῦ μᾶς στείλῃ ἀπὸ δύο σχολικὰ βιβλία ἀχρηστά δι' αὐτόν, ἀλλὰ χρήσιμα διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν κατωτέρων τάξεων, δὲν θὰ μείνῃ πτωχὸς μαθητῆς μέσα εἰς ὅλην τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰ προάστεια, ποῦ νὰ μὴ ἔχη τὸ βιβλίον του.

Λοιπόν;

Τὸ συμπέρασμα τὸ ζεῦρετε καὶ τὸ ψιθυρίζετε μόνον-σας:

— Ἄς στείλωμεν εἰς τὸ Παιδικόν μας ὅσα βιβλία περιττὰ ἔχομεν, ἄς στείλωμεν ὅ,τι χρήματα εἰμποροῦμεν νὰ ἐξοικονομήσωμεν. Οἱ πτωχοὶ συμμαθηταί μας, τὰ πτωχὰ παιδιὰ τοῦ ἔθνους, πρέπει καὶ αὐτὰ νὰ σπουδάσουν. Ποῖός ζεῦρει τί μεγάλοι καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες εἰμποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν ἀπὸ αὐτούς!

ΦΟΙΒΟΣ

'Αε' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ἰδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΡΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἔξωτικόν » » » » Φρ. 20

Δι' ἐγγράφου προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ, ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ εἶχαν λάβει ἀπόφασιν νὰ ἀγοράσουν μίαν ἀντίλιαν.

Κάθε τόσο ἠκούοντο εἰς τὰ περὶχωρα πυρκαϊαί, καὶ ἐφοβοῦντο μήπως πάθουν καὶ αὐτοὶ κἀνὲν δυστύχημα.

Καὶ ἂν ἐπιανε φωτιά τὸ χωριό, δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὴν σβύσουν χωρὶς ἀντίλιαν.

— Ἐλπετε, λοιπόν, νὰ ἀγοράσουν. Ἀλλὰ με τί;

Ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν μεταξὺ τῶν συνεισφορᾶς καὶ ἠνοιξαν εὐθύς κατάλογον.

☪

Βεβαίως, οἱ πλουσιώτεροι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔσπευσαν καὶ ἐνεγράφησαν διὰ μεγαλείτερα ποσά, ἀλλὰ καὶ οἱ πτωχότεροι ἔδωσαν ὅσα ἠμποροῦσαν. Ὅλοι εἶχαν δώσει κἀτι. Ὅλοι; Ὁχι. Ἐκτὸς τοῦ γέρω-Σταμάτη, τοῦ φιλαργύρου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος οὔτε ἔδωσε μόνος του, οὔτε ἤθελε νὰ πεισθῇ, ἔστω καὶ διὰ τὴν δώση μίαν δεκάραν.

— Δὲν δίδει τοῦ ἀγγέλου του νερό! ἔλεγαν δι' αὐτόν.

Καὶ εἶχαν δίκαιον. Οὐδέποτε πτωχὸς κατάρθωσε νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτόν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὑπέφερεν. Ἦτο φιλάργυρος, ὥστε εἶχε χάσει τὰ χρήματά του εἰς ἓνα μυστικὸν μέρος, καὶ ἠὲ χαριστεῖτο νὰ ξυύρη, ὅτι εἶχε χρήματα.

☪

Ὅλοι μέσα εἰς τὸ χωριὸ ἦσαν ἀηλιτισμένοι, ὅτι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν ἀπὸ τὸν γέρω-Σταμάτη ἔστω καὶ ἓνα γροσάκι διὰ τὴν ἀντίλιαν καὶ κἀνείς δι' αὐτὸ δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομά του.

Ὁ Κώστας ὁμως, ὁ ράπτης τοῦ χωριοῦ, μὰ μέρα εἶπε:

— Πῶς; ὁ γέρω-Σταμάτης δὲν ἔδωσε τίποτε! περίεργον! ἐγὼ θὰ τὸν κάμω νὰ δώσῃ.

Οἱ ἄλλοι, ὅταν ἤκουσαν αὐτό, ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Κἀνείς τῶν δὲν ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ γέρω-Σταμάτης θὰ ἔδιδε κἀτι.

Ἀλλὰ ὁ κύρ-Κώστας εἶχε τὸ σχέδιόν του.

☪

Ἐνα ἀπόγευμα ὁ κύρ Κώστας ἐπέφασεν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γέρω-Σταμάτη.

Τὸν εὔρε νὰ κάθεται εἰς τὴν αὐλὴν μαζί με τὸν σκύλον του, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ μοναδικὸς του σύντροφος.

— Καλὴ μέρα, κύρ-Σταμάτη.

— Καλὴ μέρα, κύρ-Κώστα.

Ὁ ράπτης ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ:

— Εἶναι κάμποσα χρόνια τώρα, ποῦ ὅταν ἤμουν στὴν Πόλι, εἶχα εὔρει ἓνα σκυλί· ἦτο ἔρημο, δὲν εἶχε κἀνένα. Τὸ ἐλυπήθηκα καὶ τὸ ἐπῆρα μαζί μου. Τὸ ἀγάπησα καὶ ἤρχισα νὰ τοῦ μιλῶ. Ὅτε ἀκούω μὴ μέρα με ἐκπληξίν μου νὰ μοῦ ἀπαντᾷ. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐνόησα, μὰ σιγά-σιγά ὁ σκύλος μου συνείθισε νὰ μιλῇ διακριτικώτερα καὶ συνενοούμεθα σὺν καλῇ ὥρᾳ ἐμεῖς εἰ δύο.

— Τί μοῦ λές, ἀδελφέ! αὐτὸ εἶναι παραμῦθι.

— Δὲν εἶναι διόλου παραμῦθι καὶ μάλιστα δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα αὐτό, ἂν δὲν μοῦ ἤρχετο μία ἰδέα. Νομίζω, ὅτι καὶ ὁ δικός σου ὁ σκύλος εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, καὶ ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ μάθῃ νὰ μιλῇ καὶ νὰ ἀπαντᾷ.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Δὲν ἄκουσα ποτέ μου σκυλί νὰ μιλῇ.

— Στοιχηματίζεις;

— Πῶς ὄχι; ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ γέρω-Σταμάτης. Στοιχηματίζω μὴ λίρα.

— Λέχομαι.

Με μεγάλην χαρὰν ἤκουσε τὸ στοίχημα αὐτὸ ὁ γέρω-Σταμάτης, διότι ἐσυλλογιζέτο, ὅτι θὰ κερδίσει πολὺ εὐκόλα μὴ λίρα, γιὰ νὰ τὴν χάσῃ καὶ αὐτὴν μαζί με τῆς ἄλλες δλου εἶχε χαμένους.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ ράπτης, δός μου τὸ σκυλί σου καὶ ἂν σὲ ὀκτὼ μέρες μέσα δὲν μάθῃ νὰ μιλῇ, χάνω τὴν λίραν· ἂν μάθῃ, τὴν κερδίζω.

☪

Αἱ ὀκτὼ ἡμέραι ἐπέρασαν, ἀλλ' ὁ κύρ-Κώστας δὲν παρουσιάσθη εἰς τὸν γέρω-Σταμάτη· ἐπέρασαν μερικαὶ ἡμέραι ἀκόμη καὶ δὲν ἐφάνθη. Τότε ὁ φιλάργυρος ἐσκέφθη:

— Ἐξάπαντος δὲν ἔκαμε τίποτε καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔρχεται· πρέπει νὰ τὸ ζητήσω ἐγὼ καὶ νὰ τοῦ πάρω τὴν λίρα, ποῦ ἔχασα.

Πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι τοῦ ράπτου, ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρισκε. Ἐμαθε ὁμως ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ὅτι ὁ κύρ-Κώστας εἶχε πάγει σὲ ἓνα κοντινὸ χωριό, διὰ νὰ προβάρῃ μὴ φορεσιά ρούχα· θὰ ἤρχετο τὸ ἴδιον βράδυ.

Ὁ φιλάργυρος ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε εἰς τὸν κεντρικὸ δρόμον τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπερνοῦσεν ὁ ράπτης, διὰ νὰ τὸν εὔρῃ μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

Ἐπερίμενε ὀλίγον· τέλος δὲ τὸν βλέπει νὰ ἔρχεται.

— Καλησπέρα, κύρ-Κώστα! ἡ διορία πέρασε καὶ ὁμως δὲν ἐφάνηκες.

— Ναί, τί νὰ γίνῃ! ἀπήντησεν ὁ ράπτης· ὁ σκύλος σου δὲν εἶναι πολὺ ἔξυπνος· μόλις χθὲς τὸ βράδυ κατῶρθωσα νὰ καταλάβω τί μοῦ ἔλεγε διὰ πρώτην φοράν.

— Ἐλα δά, δὲν σὲ πιστεύω! Σκύλος νὰ μιλῇ!

— Καὶ ὁμως, ἂν θέλῃς, σοῦ δίδω τὴν λίραν, με τὴν συμφωνίαν νὰ μοῦ ἀφήσῃς τὸν σκύλον σου ἄλλες ὀκτὼ ἡμέρας, γιὰ νὰ συνειθίσῃ καλλίτερα.

— Καὶ τί ἔμαθε νὰ μιλῇ; ἠρώτησε με δυσπιστίαν ὁ φιλάργυρος.

— Λέγει μίαν φράσιν...

— Ποίαν;

— Νὰ σοῦ τὴν εἰπῶ; τὸ ἐπιτρέπεις;

— Πῶς ὄχι; εἶμαι περίεργος.

Τότε ὁ Κώστας με συλλογὴν εἶπεν:

— Ὁ σκύλος σου κύρ-Σταμάτη, μοῦ εἶπε χθὲς: «Ὅταν θελήσῃς, θὰ σοῦ εἰπῶ ποῦ ἔχει χάσει τὰ χρήματά του ὁ κύριός μου».

Ὁ Σταμάτης ἐκιτρίνισε ἀπὸ φόβον. Ἀληθινὰ ὁ σκύλος του ἐγνώριζε τὸ μέρος, ποῦ εἶχε τῆς λίρας του.

Ἄν ἔμενε ἀκόμη λίγες μέρες κοντὰ εἰς τὸν ράπτην, ἴσως τοῦ ἐφανέρωνε τὸ μυστικόν.

Ἐσκέφθη, λοιπόν, νὰ χάσῃ μίαν λίραν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἄλλην περιουσίαν του.

— Πάρε, τοῦ εἶπε, τὴν λίραν· σὲ πιστεύω, ὁ σκύλος μου ὁμιλεῖ, πάρε τὴν λίραν καὶ δώσέ μου πίσω τὸν σκύλον. Ἐχασα τὸ στοίχημα.

Ὁ ράπτης ἐπῆρε με χαρὰν τὴν λίραν καὶ ἔγραψεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνεισφορῶν διὰ τὴν ἀντίλιαν: «Σταμάτιος 1 λίρα».

Με αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ κύρ-Κώστας ἔκαμε τὸν γέρω-Σταμάτη νὰ δώσῃ μίαν λίραν πρώτην φοράν εἰς τὸν βίον του.

(Aristide Fabre)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΑΝΟΣ

ΕΛΠΙΣ

Γιὰ σύντροφο μὰ: ἔλασε ἡ τῆχ' στὴν ἰσὴ μαι μεγάλο ἓνα χάρισμα: τὴν ἀφορτὴν 'Ἐλπίδα' σ' αὐτὴν νὰ καταλείψωμαι στὴν λύπη κα' ἔδωκ' μαι: νῆμα: στὴν κἀθε θλίβ' μαι παρέγορε: ἀκτίδα.

Ἐχ' Ἐλπίδα τὸ μακρὸ, πῶς ὅταν μεγαλώσῃ, γιὰ τὴν Πατρίδα τοῦ κα' αὐτὸ κατὶ καλὸ θὰ δώσῃ: γιὰ νὰ τυχῆσῃ τὸ σπαθί, ποῦ θὰ τοῦ ζῶσῃ μέσ' εἰν' ἀπὸ τῶρα ἵταρος καὶ τὰ πτερὰ ἀπλώσῃ.

Ἐλπίδα ἔχει καὶ ὁ νεός, πῶς ὅταν ἡ Ζωὴ τοῦ γαρύμνου καὶ εὐθουρ, γλυκερὰ καὶ τρυφερὰ: πῶς θὰ νὰ γίνῃ πλοῦσιος; κα' αὐτὸς καὶ εἰ γενεὴ τοῦ: καὶ πῶς μὴ δὲξ' ἀφ' ἑστέατος; σὲ λίγα τὸν προσηύει.

ΜΗΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐκδόσεις ἀπὸ σελ. 331

Τὸν καρπὸν ἐκεῖνον ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ μαζεύσουν ἀπὸ τὰς ἀκάνθας, αἱ ὁποῖαι τὸν περιτριγύριζον· ἀλλὰ τὰ παιδιὰ γῆδραν ἕνα ἄλλον τρόπον· ἐκτυποῦσαν τὰ κλαδιὰ τοῦ θάμνου καὶ ὁ καρπὸς ἐπιπτεν. Ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Βέμπ ἔτριψαν εἰς τὸ ἔδαφος ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἐκεῖνους τοῦ τρουλκᾶ, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐγένισαν ἕνα σάκκον, ποῦ εἶχαν τροφίμα.

Ἐπειτα ἤρριψαν πάλιν τὴν πορείαν των. Ὀλίγον μακρότερα ἐμάζευσαν μερικοὺς λοβοὺς ἀπὸ ἕν ἄλλο εἶδος θάμνων, τὸ ὁποῖον φυτρῶναι εἰς τὰς χώρας, τὰς γειτονικὰς εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Οἱ λοβοὶ ἐκεῖνοι εἶχαν τὴν ἰδιότητα μὲ ζύμωσιν νὰ παράγουν ἕν ἄλλου εἶδους ἠδύποτον πολὺ δυνατόν.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Σερβὴς δὲν ἐτόλμησε πρῶτος νὰ δοκιμάσῃ τὸν καρπὸν ἐκεῖνον καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ, διότι ὁ καρπὸς ἐκεῖνος, ἂν καὶ ἐφάνετο ἀρκετὰ γλυκὺς εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐν τούτοις κατόπιν ἔφινεν εἰς τὸ στόμα μίαν ξηρότητα πολὺ ἐνοχλητικὴν.

Τέλος, μία ἄλλη ἀνεκάλυψις ἐγένετο, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης σπουδαία. Ἡ ἀνεκάλυψις ἐκεῖνη ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα.

Εἰς τὸ μέρος, ποῦ εὗρισκοντο τὰ παιδιὰ, τὸ δάσος παρουσίαν ἄλλην ὄψιν. Μὲ τὸν ἀέρα καὶ τὴν θερμότητα, ἡ ὁποία ἐφθάνεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὰ φυτὰ εἶχαν ἀναπτυχθῆ πάρα πολὺ. Τὰ δένδρα ἠπλώναν πυκνοφύλλους κλάδους, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἕνας σωρὸς ἀπὸ διάφορα πουλιὰ ἐφώναζαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων δένδρων διακρίνετο ἡ φηγὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ἡ ὁποία καθ' ὄλον τὸ ἔτος ἐπλένει τὰ πράσινα φύλλα της.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Γόρδων διέκρινε μεταξὺ τῶν φυτῶν ἐκεῖνων τὸ δένδρον περνίτζια, ἕνα εἶδος τσαγιῶ, τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα εἶναι ἀρωματισμένα καὶ γίνονται ὡραῖον θερμὸν ποτὸν καθὼς τὸ σοῦϊ.

— Ἴδου τί εἶμπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ σοῦϊ μας, εἶπεν ὁ Γόρδων· ἄς πάρωμεν μερικὰς φοθκίτας ἀπὸ τὰ φύλλα αὐτὰ καὶ ἀργότερα θὰ ἔλωμεν ἔδω, διὰ νὰ μαζεύσωμεν ἀρκετὰ δι' ὄλον μας τὸν χειμῶνα.

Ἦτο ἡ τετάρτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ἐπλησίασαν τὸν λόφον ἀπὸ τὴν βορρῆαν τοῦ πλευράν. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἂν καὶ ὁ λόφος τοῖς ἐφάνη κάπως χαμηλότερος, πᾶρά ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπηλαίου, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναβῶν τὸν ἀνήφορόν του. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἔμαλε καὶ πολὺ, διότι τότε θὰ ἔκαμνον ἕνα γῆδρον, ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμον, ποῦ ἔφερε πρὸς τὸν χειμᾶρον τῆς Ζηλανδίας.

Δύο μίλια μακρότερα ἠκούσθη ὁ μικρὸς καταρράκτης, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτιζεν ὁ χεῖμαρρος ἐκεῖνος· τὸν ἐπέρασαν εὐκολα.

— Αὐτὸς ὁ χεῖμαρρος φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ ἀνεκαλύψαμεν κατὰ τὴν πρῶτην μας ἐκδρομὴν εἰς τὴν λίμνην, εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Αὐτός, ποῦ εἶχε τὸ μικρὸν πέρασμα ἀπὸ πέτρων; ἠρώτησεν ὁ Γόρδων.

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν.

— Λοιπὸν, ἄς βαδίσωμεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς δχθῆς, ἐκἀνάλαθεν ὁ Γόρδων. Εἶναι ἡ ὥρα πάντε καί, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ περάσωμεν ἀκόμη μιὰ νυκτιὰ εἰς τὸ σπαιθρον, ἄς τὸ κάμωμεν κοντὰ εἰς τὸν κοιτασίσκον αὐτὸν καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Αὐριον τὸ βράδυ, ἂν δὲν ἔχωμεν ἐμπόδια, ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὰ κρεβάτια τοῦ μεγάρου μας!

Ὁ Σερβὴς τότε ἀνέλαβε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε φυλαχθῆ τὸ δεύτερον ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα πουλιὰ, ποῦ εἶχαν κτυπήσει. Εἶχε γίνει ψητό, καὶ πάλιν ψητό, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ κατηγορήσῃ τὸν Σερβὴν, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀλλάξῃ τὸ μαγεῖρεμά του.

Κατὰ τὴν ὄραν ἐκεῖνην ὁ Γόρδων καὶ ὁ Βάξτερ ἐμδῆκαν εἰς τὸ δάσος, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Οἱ εἰς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἀνεκαλύψῃ κάποιον χρήσιμον θάμνον, καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ χρησιμοποιοῖ τὰς παγιθὰς του καὶ τὰ δίχτυα.

Ἐπροχώρησαν καὶ οἱ δύο κάμμιτ' ἑκατοστὴ βήματα, ὅτε ὁ Γόρδων καλεῖ τὸν Βάξτερ μὲ χειρονομίαν, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ μερικὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἔδοσκον εἰς τὸ χόρτον.

— Εἶναι αἴγες, εἶπεν ὁ Βάξτερ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Τοῦλάχιστον ὁμοιάζουν πολὺ τὰς αἴγας, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων· ἄς προσπαθῶσωμεν νὰ τὰς πιάσωμεν.

— Ζωντανὰς;

— Ναί, Βάξτερ, ζωντανὰς· καὶ εἶναι εὐτόχημα, ὅτι ὁ Δόνιφαν δὲν εἶναι μαζί μας, διὰ νὰ σηματοδοτήσῃ κάμμιαν ἀπ' αὐτὰς καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἄλλας νὰ φύγουν. Ἄς τὰς πλησιάσωμεν σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ μᾶς καταλάβουν.

Τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα ζῷα, ἔξ' ὀχασδόν, δὲν εἶχαν ἐννοήσῃ, ὅτι τὰ παιδιὰ τὰ ἐπλησίαζαν. Ἐν τούτοις, ὡσάν νὰ προσεθάνοντο κάποιον κίνδυνον, ἡ μία ἀπὸ τὰς αἴγας αὐτὰς, ἡ μητέρα ἐξάπαντος, ἤρριψε νὰ μωρίζῃ τὸ ἔδαφος, ἐτοιμὴ νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὰς συντρόφους της.

Αἶφνης ἠκούσθη ἕνα σὺριγμα· ἡ μακρὰ σφενδόνη, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουσι οἱ Ἴνδοι μπόλά, εἶχε ριφθῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Βάξτερ, ὁ ὁποῖος μόλις ἀπείχεν εἴκοσι βήματα ἀπὸ τὰ ζῷα ἐκεῖνα. Τὰ σχοινιά τῆς σφενδόνης, τὰ ὁποῖα καταλλήλως εἶχον ριφθῆ, ἐπλέχθησαν γύρω εἰς μίαν αἴγα, ἐνθ' αἱ ἄλλαι ἔφυγον βιαστικὰ εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Γόρδων καὶ ὁ Βάξτερ ἔρμησαν πρὸς τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην προσπαθοῦσε

νὰ ξεπλεχθῆ ἀπὸ τὰ δίχτυά του. Εἶχε πιασθῆ καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ φύγῃ. Μαζί μὲ τὴν αἴγα ἐκεῖνην εἶχαν μείνει καὶ δύο ἐρίφια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔφυγον μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα των.

— Ζήτω! ἐφώναξεν ὁ Βάξτερ· τὸν ὁποῖον ἡ χαρὰ εἶχεν ἐνθουσιάσει. Ζήτω! Εἶναι λοιπὸν, ἀληθινὰ αἴγες;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων· νομίζω μᾶλλον, ὅτι εἶναι προβατοκάμηλοι.

— Καὶ τὰ ζῷα αὐτὰ εἶδουν γάλα;

— Βεβαίως!

— Λοιπὸν, καλῶς ἦλθαν! καὶ ἄς εἶναι καὶ προβατοκάμηλοι!

Ὁ Γόρδων δὲν ἠκατάτο. Ἀληθινὰ ἦσαν προβατοκάμηλοι, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς ὁμοιάζουν μὲ αἴγας. Ἀλλὰ τὰ πόδια των εἶναι μακρὰ, τὸ μαλλὶ των κοντὸ καὶ λεπτὸ ὡς μετάξι, ἡ κεφαλὴ των μικρὰ καὶ χωρὶς κέρατα. Τὰ ζῷα αὐτὰ κατοικοῦσι κυρίως τὰς μεγάλας κοιλάδας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ πρὸ πάντων τὰ μέρη τῶν στενῶν τοῦ Μαγγελάνου.

Φαντάζεται τις τί ὑποδοχὴν ἔκαμαν εἰς τὸν Γόρδωνα καὶ τὸν Βάξτερ, ὅταν αὐτοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ μέρος, ποῦ εἶχον σταματήσῃ οἱ ἄλλοι σύντροφοι. Ὁ εἰς ἐτραδοῦσε τὴν προβατοκάμηλον μὲ τὸ σχοινὶ τῆς σφενδόνης, ὁ ἄλλος ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἐκράτει εἰς τὰ χέρια του.

Ἀφοῦ ἡ μητέρα των τὰ ἔτρεφεν ἀκόμη, ἦτο πιθανόν, ὅτι θὰ τὰ ἐμεγάλωναν χωρὶς πολὺν κόπον. Ἴσως αὐτὰ τὰ ζῷα θὰ ἐπέτελουν τὴν ἀρχὴν κάποιου ποιμνίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο πολὺ χρήσιμον εἰς τὴν ἀποικίαν. Βεβαίως, πρέπει νὰ φαντασθῆτε, ὅτι ὁ Δόνιφαν ἐλυπήθη, διότι ἔχασε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ρίψῃ μιὰ καλὴ τουφεκιά, ἀλλ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πιάσουν κάποιον ζῷον ζωντανὸ καὶ ἔχι σκοτωμένο, τότε ἡ σφενδόνη τοῦ Βάξτερ ἐχρησίμευε καλλίτερον, παρὰ τὸ τουφέκι τοῦ Δόνιφαν.

Ἐγευματίσαν μὲ πολλὴν χαρὰν. Ἡ προβατοκάμηλος, δεμένη εἰς ἕνα δένδρον μὲ τὸ σχοινὶ, ἔδοσκεν ἡρεμα καὶ τὰ μικρὰ ἐχοροπηδοῦσαν γύρω της.

Ἡ νύξ ὅμως δὲν ἦτο τόσον ἡτυχη, ὅσον κατὰ τὰς προηγουμένας φορές εἰς τὴν πεδιάδα τῆς ἐρήμου. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δάσους ἐφθάνον ζῷα πολὺ φοβερότερα ἀπὸ τὰ τσακάλια. Αἱ φωναὶ των ἐγέμιζον τὸν ἀέρα. Ἐπίσης εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὴ μεσάνυχτα τὰ παιδιὰ ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὸν ὕπνον των· κάποια φοβερὰ ἐπίσκεψις εἶχε γίνει ἐκεῖ κοντὰ ἀπὸ τὰ ζῷα ἐκεῖνα.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελευκείας κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ, διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Πολλάκις ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἱ καταστάσεις αὐτῆς παρεβλήθησαν πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν ἐλαφρῶς, διὲ δὲ σφοδρῶς ταρασσομένη ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα εἶναι ὁ ἄνεμος, ἐκεῖ τὸ πάθος, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἐξέγερσιν. Τί εἶναι πάθος, ποίας παρουσιάζει ποικιλίας, ποίαν διαινύει ἐν τῇ ψυχῇ πορείαν, περὶ τούτων παρέχει πληροφροῦν ἡ ψυχολογία. Θετικῶς εἶναι τέρψις, ἀρνητικῶς θλίψις, ἀμφότερα ποικιλοτρόπως πολλάκις συνδεδεμένα ἐν ἐνὶ αἰσθηματι. Συνειθίσασμεν τὴν ἡρεμῶν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ φαιδρότης καὶ τὸ εὐχάριστον ἐκ τῆς ζωῆς αἰσθημα, νὰ θεωρῶμεν ὡς τὴν κανονικὴν καὶ ἰδιαίτουσαν ἡμῖν, καὶ νὰ μὴ θεωρῶμεν ὡς διατάραξιν ἐκείνο, ὅπερ προβιβάζει τὴν κατάστασιν ταύτην, ἀλλ' ἐκείνο, ὅπερ καταπιέζει καὶ καταστρέφει τὴν ἀρμονίαν αὐτῆς. Ἀδίκως, ἀλλ' οὐτως ὑπολαμβάνομεν.

Εἰς τοιαύτας διαταραξίσεις ὑπόκειται ἀπαύστως ἡ ἡμετέρα καρδιά, τόσον ἀπὸ μέρους τοῦ συναισθηματιοῦ, ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους τῆς συνειδήσεως. Καταπιεζίσεις ἐπέρχονται συνήθως μὲν ἐξ ἐξωτερικῶν ἀφορμῶν, οὐχὶ ὁμοῦς ἐπανίως καὶ ἐσωθεν. Σήμερον εἶσαι ἠδύχαριστῆς ἐκ σεαυτοῦ, καὶ ἴσως καὶ ὑπερήφανος διὰ πραγματικά ἢ ὑποθετικά πλεονεκτήματα. Αὐριον δύναται νὰ συμβῇ τι, π. χ. τὸ αἰσθημα τῆς ἀνεπιρκείας, ὅπερ γεννῶσιν αἱ σπουδαί σου ἢ αἱ ἐργασίαι σου ἢ αἱ βιωτικαὶ σου περιστάσεις, καὶ τότε ὑπολαμβάνεις σεαυτὸν ὡς τὸν ἀθλιέστατον τῶν ἀνθρώπων καὶ αἰσθάνεσαι σεαυτὸν ἀμέτρως δυστυχῆ. Καὶ πόσον ταχέως μεταβάλλονται αἱ φάσεις αὗται! Δὲν εἶναι βραδείαι μεταβάσεις, μεταφέρουσαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλ' ἡ μεταβολὴ ἐπέρχεται ἀποτόμως, αἰφνιδίως καὶ εἶναι συχνότερα, ὅσα πνευματικώτερα ἀποβαίνει ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ. Διότι τὸ πνεῦμα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνησυχία καὶ δημιουργὸν ἀνησυχίας.

Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἐπὶ τέλους ἀποβαίνει τις ἔρμαιον τοῦ παιγνίου τούτου. Καθ' ἐκάστην ἢ ἀβτὴν τάλαντευσίς μεταξύ εὐχαριστήσεως καὶ λύπης, ἱκανοποιήσεως καὶ ἐλλείψεως, ἀπαλλαγῆς καὶ καταδίκης, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ὁ βαθὺς πάντοτε πόθος τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοιούτου δαιμονιώδους φάσματος. Ἡ ἀσκήσις ἀναμφιβόλως καὶ ὁ μοναστικὸς βίος τὴν βαθυτάτην αὐτῶν αἰτίαν ἔχουσιν ἐν τῷ πόθῳ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἀνησυχίας ταύτης.

Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀσκήσει ὀλίγοι μόνον ἐπέτυχον τοῦ ποθουμένου. Ἄγῶνες ἄλλοι καὶ χείρονες ἐπεισαν τοὺς πλείστους, ὅτι ζωὴ καὶ ριπτάζεσθαι μεταξύ χαρᾶς καὶ λύπης εἰσὶν ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Οὐδὲν ἄρα ὑπολείπεται ἢ νὰ ὑπομένῃ τις καὶ νὰ φρονιζῇ, ὅπως ὁ ἐσωτερικὸς φρουρὸς καὶ ἐπόπτης, ὅστις ἀστραπηδὸν διαλύει τὰ συσσωρευθέντα νέφη καὶ ἐπαναφέρει τὸν ἥλιον, διατεθῇ ἀεὶ ἐνεργὸς καὶ ἐκτελῇ τὸ καθήκον αὐτοῦ.

Πρὸς τοῦτο ἄς μὴ λησμονῇ τις πόσον παροδικαὶ εἶναι ὄλαι σχεδὸν αἱ διεγέρσεις αὗται καὶ πόσον ἀσήμαντοι εἶναι αἱ πρὸς τοῦτο ἀφορμαί. Ἀποροῦμεν πολλάκις καὶ ἡμεῖς πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ θυμώσωμεν διὰ τόσον εὐτελὲς πρᾶγμα ἢ νὰ λυπηθῶμεν διὰ τόσον μικρὸν ζήτημα. Ὅσον καὶ ἂν εἶναι βραδείαι αἱ πληγαί, ὁ χρόνος θεραπεύει αὐτάς· ἔχομεν τὸ δῶρον τῆς λήθης· καὶ τὸ εὐτύχημα, ὅτι νέαι ἐντυπώσεις βαθμιαίως ἐξασθενοῦσι τὴν δύναμιν τῶν προηγουμένων καὶ ἰσοπεδοῦσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τὰς ἀνωμαλίας.

Ἐν μόνον δὲν εἶναι παροδικόν· ἡ ἐνοχὴ καὶ ἡ μεταμέλεια αὗται καταδιώκουσι τὴν ψυχὴν καὶ μέχρι τῆς ἄλλης ζωῆς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 332)

Ἡ ἐπιστήμη, πλουσιωτάτη εἰς δηλητήρια, δὲν θὰ μᾶς δώσῃ ποτὲ τίποτε φαγώσιμο, διότι, ἐὰν ἡ ἀκατέργαστος ὕλη εἶναι κατὰ μέγα μέρος τῆς δικαιοδοσίας τῆς, ἡ αὐτὴ ὕλη διασφύγει τὰ μέσα τῆς, ἅμα ὡς χρειασθῆ νὰ ὀργανωθῇ, χωρισθῇ, ὑποδιαιεθῇ ἐπ' ἀπειρον ἀπὸ τὴν κατεργασίαν, ὅπως τὴν θέλει ἡ ζωὴ, ὅπως ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸ στομάχι, μὴ ποσολογουμένη ἀπὸ τ' ἀντιδραστικά μας. Ἡ ὕλη τοῦ κυττάρου καὶ τῆς ἰνὸς θὰ παραχθῇ ἴσως τεχνητῶς μίαν ἡμέραν, τὸ κύτταρον καὶ ἡ ἰ; αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ποτὲ· ἐδῶ ἔγκειται ὁ γόρδιος δεσμὸς τῆς διατροφῆς τῆς χόλης.

Αἱ κάμπιαι ὑψηλοφώνως μᾶς ἐπικυρώνουν τὴν ἀειτάβλητον τοῦ προβλήματος δυσχέρειαν. Βασιζόμενος ἐπὶ τῶν πορισμάτων τῆς χημείας, ταῖς προσφέρω τὰ διάφορα παραπλήσια τοῦ πεύκου γένη, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὸν περίβολόν μου· τὴν ἐλάτην, τὸν σμύλακα, τὸν θοῖα, τὸν ἀρκενθον, τὸ κυπαρίσσι. Αὗτὲς νὰ ἐγγίσουν εἰς τέτοια πράγματα, αὐτὲς ἢ κάμπιες τοῦ πεύκου! Ἄπαγε, παρ' ὅλον τὸ δέλεαρ τῆς ρετιναίτης μυρωδιάς, καλλίτερα νὰ ἀποθάνουν τῆς πείνης, παρὰ νὰ τὰ ἐγγίσουν. Ἐνα μόνον ἀπὸ τὰ κωνοειδῆ ἐφάνη ὡς ἀποτελοῦν ἐξαιρέσιν, ὁ κέδρος. Διὰ τί τάχα ὁ κέδρος καὶ ὄχι τ' ἄλλα εἶδη; Δὲν γνωρίζω. Τόσον ἐπιμελὲς, ὅσον καὶ τὸ ἰδικό μας, τὸ στομάχι τῆς κάμπιας ἔχει τὰ ἰδιαίτερα μυστικά του.

Ἄς ἐλθῶμεν εἰς ἄλλας δοκιμάς. Ἀνοίγω τώρα ἓνα μεγάλο σχίσμα κατὰ μῆκος εἰς τὴν

φωλιὰ, τῆς ὁποίας θέλω νὰ γνωρίζω τὴν ἐσωτερικὴν διασκευὴν. Ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς συστολῆς τοῦ σχισμένου ἀπαλοῦ ἴσκιου, τὸ ἀνοίγμα χαίνει εἰς πλάτος δύο δακτύλων εἰς τὸ κέντρον τοῦ· πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ τὴν βῆσιν καταλήγει εἰς δέξυ. Τί θὰ κάμουν αἱ ὑφάντρια ἐνώπιον τοιαύτης καταστροφῆς; Τὸ πείραμα λαμβάνει χώραν τὴν ἡμέραν, διὰν αἱ κάμπιαι κοιμῶνται, στιβαγμένοι ἐπὶ τοῦ δώματος. Ἐπειδὴ ὁ θάλαμος εἶναι κενός, ἡμπορῶ μὲ θάρρος νὰ κόψω μὲ τὸ ψαλίδι χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ τραυματίσω μέρος τοῦ πληθυσμοῦ.

Αἱ καταστροφῆ δὲν ἀφυπνίζουσι τὰς ὑπνωτούσας· ὄλην τὴν ἡμέραν κάμμια δὲν φαίνεται ἐπὶ τοῦ ρήγματος. Ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ προέρχεται, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν ἔγεινεν ἀκόμη καταληπτός. Ἐὰν ἀλλάξουν τὰ πράγματα τὸ βράδυ, τὴν ὥραν τῆς κινήσεως. Ὅσον κονταὶ καὶ ἂν εἶναι, αἱ κάμπιαι θὰ παρατηρήσουν βεβαίως τὸ τεράστιον παράθυρον, ποῦ ἀφίνει τὴν εἴσοδον ἐλευθέρων εἰς τοὺς θανασίμους ἀνέμους τῶν διαδρόμων τῶν χειμῶνα· ἔχουσαι ἀφθόνως, ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ καλαφατίσουν, θὰ φράξουν τὸ χάσμα εἰς μίαν ἢ δύο φορὰς. Ἔτσι θέλει ἡ λογικὴ μας, παραβλέπουσα τὴν σκοτίαν τῆς συνειδήσεως τοῦ ζῴου.

Ἴδού, λοιπόν, ἐφθάσε καὶ ἡ νύκτα, καὶ ἡ ἀδιαφορία παραμένει πάντοτε βραδεία. Τὸ ρήγμα τῆς τέντας δὲν προκαλεῖ κἀνὲν σημεῖον ἀνησυχίας. Αἱ κάμπιαι πηγαίνουν καὶ ἔρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς φωλεᾶς, ἐργάζονται, ὑφαίνουν κατὰ τὸ σῦνηθε. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν ἠλλάξεν εἰς τὴν συμπεριφορὰν των. Αἱ συγκυρίαι τῆς μεταφορᾶς φέρουν μερικὲς ἐξ αὐτῶν μέχρι τῶν χελέων τοῦ βαράθρου. Κάμμια βία ἐκ μέρους των, κάμμια ἐνδείξις ἀνησυχίας, κάμμια δοκιμὴ νὰ προσεγγίσουν τὰ δύο χεῖλη τοῦ σχίσματος. Ζητοῦν μόνον νὰ διαβοῦν τὸ δύσκολον πέρασμα καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν περίπατόν των ὡς νὰ περιπάτουσιν ἐπὶ ὑφάσματος ἀθλίτου. Καναί, κακῶς τὸ ἐπιτυγχάνουν, στερεοῦσαι τὸ νῆμα τόσον μακρὸν, ὅσον τὸ ἐπιτρέπει τὸ μῆκος τοῦ σώματος.

Ὅταν ἡ ἀβυσσὸς διαπερασθῇ, ἐξακολουθοῦν ψύχραιμοι τὸν δρόμον των, χωρὶς ἄλλως νὰ σταματήσουν ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος. Ἐρχονται καὶ ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦν ὡς γέφυραν τὰς κλωστής, τὰς ἤδη ἐρριμμένας, διαπεραιώνονται καὶ ἀδιαφοροῦν, ἀφίνουσαι τὴν ἀτομικὴν κλωστήν των. Ἔτσι ὑφαίνεται τὴν πρώτην φορὰν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χάσμα λεπτοτάτη γὰρα, μόλις αἰσθητῆ, μόλις ἀφοκοῦσα διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῆς παροικίας. Παρόμοια γεγονότα ἐπαναλαμβάνονται τὰς ἀκολούθους νύκτας καὶ τὸ χάσμα κλείεται ἐπὶ τέλους μὲ λεπτόν ἀραχνόφραντον ὑφάσμα. Αὐτὸ εἶν' ὄλο.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΣΩΦΟΥ

Η ΜΙΚΡΑ ΗΛΙΚΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΓΚΑΙΤΕ

Βεβαίως, έχετε ακούσει πολλά περί του Γκαίτε γνωρίζετε, ότι είναι ο μεγαλύτερος ποιητής τής Γερμανίας και εις από τους μεγαλύτερους ποιητάς όλης τής Ευρώπης. Αν και Γερμανός, εν τούτοις, τα έργα του δεν είναι περιωρισμένα μόνον μεταξύ των ομοεθνών του, άλλ’ είναι γνωστά εις ό’τα τα έθνη. Δεν υπάρχει γλώσσα πολιτισμένου λαού, εις την όποιαν να μη έχουν μεταφρασθή τα άθάνατα έργα του Γκαίτε.

Ο μέγας αυτός ποιητής έγραψε πολλά λυρικά ποιήματα και τα έξής έργα: «Φάουστ», «Βέρθερ», «Έρμανν και Δωροθέα», την «Ίφιγένειαν εν Ταύροις», την όποιαν του ένέπνευσεν ο θαυμασμός και η λατρεία του προς τον αρχαίον ελληνικόν βίον, και πολλά ποιήματα δια τα παιδιά. Αυτού του άνδρος θα σας διηγηθώ σήμερα την παιδικήν ηλικίαν.

Πότε γεννήθη.

Εις την αρχαίαν γερμανικήν πόλιν Φραγκφούρτην, ηεις κείται επί του ποταμού Μάιν, γεννήθη την 28 Αυγούστου 1749 ο Ιωάννης - Βολφγκάγγ Γκαίτε το παιδίον αυτό έπροικίσθη με όλα τής Μοίρας τα χαρίσματα, και πολύ γρήγορα έδειξε πόσον μέγας θα γίνη και ένδοξος.

Ο Γκαίτε από όλους τους συγγενείς του αγαπούσε περισσότερο την αδελφήν του Κορνηλίαν, με την όποιαν έπεθύμει να παίξη Η Κορνηλία έγινε η άχώριστος σύντροφος του ποιητού και μαζί έμεγάλωναν. Τα άλλα των αδελφια, άλλως τε, είχαν αποθάψει μικρά.

Ο πατήρ του ποιητού ητο πεπαιδευμένος και σοφός κύριος. Ηγάπα πολύ τα παιδιά του, κατέβλεπε κάθε προσπάθειαν να τα μορφώση. Ητο όμως πολύ αυστηρός τόσο, ώστε δεν άφινε τα παιδιά του να παίζουν, παρά μόνον ώρέλιμα και διδακτικά παιχνίδια. Η μητέρα, εν τούτοις, δεν ητο τόσο έγγραμματος, καθώς ο σύζυγός της, άλλ’ ητο γλυκύη και ένάρετος, προσπαθούσε, λοιπόν, να μετριάζη την αυστηρότητα του πατέρα, χωρίς όμως να χάνη τίποτε η διαγωγή των παιδιών της.

Ο Γκαίτε εις πολλά μέρη των έργων του εκφράζει την σύγνωμοσύνην, που έτρεφεν εις την μητέρα του.

Τα πρώτα θεατρικά έργα του.

Εις την οικογένειαν, εκτός από τον πατέρα και την μητέρα, υπήρχε και η μάμμη—η μητέρα του πατός— την όποιαν αγαπούσαν πολύ τα παιδιά και έπενοθαν μαζί της πολλές ώρας την ήμέραν.

Ο μικρός Γκαίτε, όταν έγινε πέντε χρόνων, ηρχισε να αναγινώσκη και να γράφη. Μη νομίζετε, ότι ανεγίνωσκε και έγραφε μόνον γερμανικά, άλλα και ελληνικά και λατινικά, και τα έμαθε τόσο καλά, ώστε εις ηλικίαν όκτώ ετών έκαμνεν εκθέσεις εις τας τρεις αυτάς γλώσσας. Ακόμη δε ήγάπα και

την Ιταλικήν γλώσσαν, την όποιαν, αν και δεν έδιδάχθη, συνείθισε να έννοη.

Από ένα παλαιοπόλην, ο όποιος είχε κοντά εις το σπίτι του ποιητού το κατάστημά του, ο μικρός Γκαίτε μαζί με την αδελφήν του ηγόραζε συχνά βιβλία, ενφ τα άλλα παιδιά τής ηλικίας του έσκόρπιζον τα χρήματά των εις άλλα περιττά έξοδα.

Η μάμμη των, ενφ ακόμη ο Γκαίτε ητο τεσσάρων ετών, έχάρισεν εις αυτόν ένα μικρόν θέατρον με μικρούτσικη αυλαίαν και μικροσκοπικός κούκλας ως ηθοποιούς. Η χαρά του μικρού ητο υπερβολική και ηρχισε να παίξη με πολλήν όρξην με το θεατράκι εκείνο. Έκαμνε μάλιστα και το έξής: Έπειδή δεν είχε τί να διδάξη τής κούκλές του, ο μικρός Γκαίτε ηρχισε να γράφη δραματάκια, τα όποια παρίστανον οί ξύλινοι ηθοποιοί του.

Βλέπετε, ότι η μεγαλοφυΐα του ποιητού είχε αναφανή πολύ ένωρίς.

Να υπερέχη εις όλα.

Όταν ο μικρός Γκαίτε έπαιζε με τα άλλα παιδιά τής γειτονιάς του, προσπαθούσε να τα υπερετρη εις το βάδισμα και έβάδιζε με έν ύφος διακριτικόν. Η μητέρα, που παρακολουθούσε το παιδί της από το παράθυρον, το έθαύμαζε, διότι διέφερε από τα άλλα παιδιά κατά το βάδισμα. Όταν επέστρεψεν ο μικρός εις το σπίτι, η μητέρα του λέγει:

— Θέλεις, λοιπόν, αγαπητό μου παιδί, να υπερετρη κατά το βάδισμα από τα άλλα παιδιά τής ηλικίας σου;

— Ναι, μητέρα, αρχίζω να τους υπερετρω πρώτ’ από το βάδισμα, κατόπιν όμως θα τα υπερέχω εις όλα.

Ο μικρός ποιητής δεν έπισύσθη έτέτυχεν εκείνο, που ειπε.

Προσόντα και χαρίσματα.

Ένφ ο ποιητής ητο μικρός ακόμη, την πατρίδα του Φραγκφούρτην είχαν καταλάβει Γάλλοι, οί όποιοι έμειναν εκεί τρία έτη. Εις το σπίτι είχαν καθήσει αξιωματικοί και υπαξιωματικοί Γάλλοι τής κατοχής. Ο μικρός Γκαίτε προσεπάθησε να ήρληθη από την γνωριμίαν των και έμαθεν εις βαθμόν τέλειον τα γαλλικά.

Όταν ηλευθερώθη η πατρίς του από τους Γάλλους, τότε ο Γκαίτε ητο 13 ετών και επανήρχισε τας σπουδάς του. Έμαθε τότε δύο άλλας γλώσσας, άγγλικά και έβραϊκά, έσπούδασε μαθηματικά και Ιστορίαν, μουσικήν, ζωγραφικήν και ποίησιν, όπου, άλλως τε, και διέπρεψεν.

Εις ηλικίαν 16 ετών κατετάχθη εις το γυμνάσιον και εκει διεκρίθη μεταξύ των συμμαθητών του δια τα σωματικά του και ψυχικά χαρίσματα, ώστε όλοι έλεγον, ότι ο Γκαίτε θα υπερέχη και όταν θα μεγαλώση όλους τους μεγάλους.

Αυτό και συνέβη ο Γκαίτε σήμερα είναι μία άθάνατος δοξασμένη φυσιογνωμία.

ΝΕΣΙ ΠΑΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΕΓΩ

— Τι; θα μάς διδάξης έδω γραμματικήν; ξεύρομεν, ότι το έγω είναι άντωνυμία προσωπική πρώτου προσώπου, ιδιόκλιτος...

— Έχετε δίκαιον αυτά, που λέγετε, είναι σωστά; το έγω όμως δεν είναι μόνον άντωνυμία, άλλ’ είναι και... έχθρός.

— Έχθρός; τίνος;

— Τίνος άλλου; είναι έχθρός το έαυτοσ σας. Έξηγοσμη.

Όταν σας όμιλουν δια διάφορα πρόσωπα και πράγματα, όταν σας ειπουν, ότι η δεσποινίς Κοραλλίη έπρόρεσεν αυτοσ του είδους φορεσιά, και η δεσποινίς Καίτη έκαμε τοσ το η εκείνο, και η δεσποινίς Λιλή επήγεν εις την έξοχήν, εσθός σας έρχεται ώσαν γαργάλισμα εις την γλώσσαν για να ειπητε:

— Έγω όμως έκαμα τοσ το, έγω έπρόρεσα εκείνο, έγω κατώρθωσα...

Φυλαχθήτε πολύ, προσπαθείτε να αποφεύγετε το γαργάλισμα εκείνο, προσπαθήσετε να το νικήσετε. Σας φαίνεται εις σας γλυκό να μιλήτε για τον εκυτόν σας, μά είναι πολύ βαρύ, πολύ πικρό εις τους άλλους.

Υπάρχουν πρόσωπα, εύρίσκονται κορίτσια πολύ καλά, πολύ μορφωμένα και πολύ καθώς πρέπει, και όμως άκούω να λέγουν για κάποιαν άπ’ αυτάς:

— Καλέ, άφες την’ γι’ αυτήν δεν άξιζει τον κόπον να μιλη κανείς.

Ξεύρετε τί είναι εκείνο, που κάμνει, ώστε τα καλά αυτά κορίτσια να μη είναι αγαπητά; Άπλούστια, το έγω, που συνειθίζουν να λέγουν και να επαναλαμβάνουν.

Ο έγωισμός είναι έλάττωμα. Δεν πρέπει να είμεθα έγωιστριαι. Μά έγω δεν θέλω να σας συστήσω αυτό. Είναι πράγμα, που το άκούσατε πολλές φορές από τους διδασκάλους σας και από τους γονείς σας. Θα σας συστήσω κάτι λεπτότερον ακόμη.

Όχι μόνον να μη είσθε έγωιστριαι, άλλή και να μη συνειθείζετε πολύ το έγω εις την όμιλίαν σας.

Όταν όμιλήτε δια το έγω σας, όταν θέλετε να άπασχολήσετε με αυτό την προσοχήν των άλλων και την σκέψιν των, τότε τους κουράζετε πολύ, τους γίνεσθε βάρος στην καρδιά, τους προξενείτε άηδίαν. Αφήσατέ τους να όμιλήσουν η να σκεφθουν μόνοι των για σας, και θα σκεφθουν για σας καλύτερα, παρά αν σεις τους το επιβάλλετε.

Δεν θα σας έλεγα αυτά, δεν θα επαναλάμβανον τόσο γνωστά πράγματα, μά είναι που δεν τα προσέχομεν πολύ και δεν είδομεν και μεγάλην σημασίαν εις αυτά. Άλλως τε, προχθές ακόμη εις μίαν φιλικήν συγκέντρωσιν, που εύρίσκοντο τόσο καλά και ανεπτυγμένα κορίτσια, παρετήρησα πόσον έχαναν με το έλάττωμα αυτό, με την υπερβολικήν αγάπην τής προσωπικής άντωνυμίας του πρώτου προσώπου...

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 334)

Και εὐθὺς ἐπῆρε και ἐδίπλωσε τὴν πιστέτα ἐπιθεξίως μὲ τὰ μικρὰ τῆς χεράκι.

Ἡ μικρὴ Ἀγγίλις ἔτι και ἀν εἰργάζετο, τὸ ἔκαμνε μὲ χάριν και μὲ λεπτότητα ἦτο μίση χαρὰ νὰ τὴν βλέπη κανεῖς.

— Ἐλα γρήγορα εἰς τὸν κήπον, τῆς εἶπε, και ἐπῆρε τῆς Ἰλζας τὸ χέρι και τὴν ὠδήγησαν ἐκεῖ.

Ἦτο ἕνας ὄμορφος κήπος, τὸν ὅποιον ἡ Ἰλζα τώρα ἐθλεπε διὰ πρώτην φοράν. Ὅχι, βεβαίως, τὸσον μεγάλος, ὅσον ὁ κήπος τοῦ σπιτιοῦ τῆς, τὸν ὅποιον εἶχαν εἰς τὸ χωριό, ἀλλὰ καλῶς περιποιημένος. Ὅμορφα ὑψηλὰ δένδρα ὑπῆρχον ἐκεῖ και ἀνεκπαυτικά καθίσματα. Ἀπὸ ἑλα τὰ μέρη ἐφαίνοντο τὰ δασώδη βουνά.

— Δὲν εἶναι ὄμορφα; ἠρώτησεν ἡ Νέλλη ἔχετε ὄμορφα βουνά εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Ὅχι, βουνά δὲν ἔχομεν, ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα, ἀλλὰ προτιμῶ πάλι τὸ χωριό μου ἑλα εἶναι τὸσον ἐλεύθερα! Εἰμπορῶ νὰ ἰδῶ ὀλόκληρη τὴν πεδιάδα. Τοίχους δὲν ἔχομεν εἰς τὸν κήπον μας, ἀλλὰ ἕνα πρᾶσινον φράκτιν, ὁ ὅποιος εἶναι πολὺ ὄμορφοτερος.

Ἡ Νέλλη ἔδειξεν εἰς τὴν Ἰλζαν ἑλας τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας προτιμοῦσε: τὴν κούνια, τὸ γυμναστήριον, μίαν γηρικὴν φλαμουριά, ἡ ὁποία μὲ τὰ μεγάλα και πλατειὰ κλαδιὰ ἐσκίαζε μίαν ἐκτανῆ στρεγγυλὴν ἐπιφάνειαν.

— Ὡ! τί ὄμορφα ποῦ εἶναι ἐδῶ! Δὲν εἶναι ἔτσι; ἠρώτησε κατανθουσιασμένη ἡ Νέλλη και εἶδε μὲ ἀπασιδράπτοντας ὀφθαλμοὺς τὸν πρᾶσινον ἀπὸ φύλλα θόλον. Ἐδῶ ἀνεκπαυόμεθα τὸ μεσημέρι. Αὐτὸ τὸ δένδρον εἰμπορεῖ νὰ διηγηθῆ πολλά, ἀν ἦτο δυνατὸν νὰ ὀμιλήσῃ. Γνωρίζει τὸσα πολλὰ μυστικά, τὰ ὁποία ἐδῶ ἐπροδῶθησαν!

Μὲ τὴν συνκναστροφὴν τῆς Νέλλης ἀπέρασεν ὁ καιρὸς πολὺ γρήγορα. Ἡ Ἰλζα, ἡ ὁποία τὸ πρῶτὸ ἠεθάνετο τὸν ἑαυτὸν τῆς τὸσον δυστυχῆ, ἡ ὁποία μετὰ μεσημερικὴν ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ πατέρα τῆς, εἶχε τώρα πολλὰς ἀφορμὰς νὰ γελᾷ μὲ τὴν Νέλλη, διότι αὐτὴ εἶχε τὸν μόνον τρόπον, ὁ ὅποιος τὴν ἔκαμνε πολὺ εὐχάριστον.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ κορίτσι, ποῦ ἐκάθητο κοντὰ μου εἰς τὸ τραπέζι; ἠρώτησεν ἡ Ἰλζα.

— Ἐκεῖνη μὲ τὰ κοντὰ τὰ μαλλιά και μὲ τὰ γυαλιὰ εἰς τὰ μάτια; Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρλα. Ὡ! εἶναι πολὺ φρόνιμη! Ἐλαί τὴν φοβοῦμεθα κορμάτι, διότι λέγει τὴν ἀλήθειαν κατὰ πρόσωπον.

— Μ' αὐτὸ εἶναι ὄμορφο! εἶπεν ἡ Ἰλζα.

— Ὡ! μάλιστα, εἶναι εὐχάριστον, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια πειράζει και ὁ καθεὶς δὲν τὴν ἀκούει εὐχάριστα.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν κοντὰ εἰς μίαν

ἰτίαν, τῆς ὁποίας εἰ κλώνοι, γεμιστοὶ ἀπὸ φύλλα, ἐσχημάτιζον μίαν ὄμορφα σκιάδα. Ἡ Νέλλη παραμέρισε μερικὸς κλάδους και, ἀφοῦ εἰσήγαγε τὴν Ἰλζαν μέσα, ἐφώνησεν:

— Ἰλζα, σοῦ συστήνω τὴν ποιήτριάν μας!

Ἡ Ἰλζα ἐκύτταξε και εἶδε ἕνα κορίτσι, τὸ ὅποιον ἐκάθητο εἰς ἕνα ξύλινο καναπέδακι ἦτο ξανθὸ και χλωμό. Ἐκράτει ἡ κόρη αὐτὴ ἕνα τετράδιον, εἰς τὸ ὅποιον ἔγραφε μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Μὲ περισργὸν δεξιάν τὴν παρατήρησεν ἡ Ἰλζα, διότι εἰ αὐτὴν ἦτο κατὰ ἑλας διόλου νέον νὰ βλέπη ἕνα κορίτσι δέκα ἑπτὰ ἐτῶν νὰ κέμνη ποιήματα.

— Αὐτὴ γράφει και μυθιστορήματα! ἐξηκολούθησεν ἡ Νέλλη και ἐμυθιστορήματα! μέσα εἰς αὐτὰ παρουσιάζονται κληγωμέναι καρδίαι!

Ἐπειτα, στρεφομένη ἡ Νέλλη, πρὸς τὴν ποιήτριαν, τῆς εἶπε πειραχτικά:

— Μὰ ἀσὺ, φίλη μου, θὰ χαλάσης τὰ μάτια σου! Δὲν ἔχεις ἀρκετὸ φῶς διὰ τὰ μυθιστορήματά σου!

Ἐως ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἡ Φλώρα — ἡ νεαρὰ ποιήτρια — εἶχε μείνει ἀπαθής, μὰ ὅταν ἤκουσε τὴν τελευταίαν φράσιν τῆς Νέλλης, ἐπειράχθη και ἐθόμωσε.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσης ἡσυχίαν, Νέλλη, εἶπε και ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς: εἶχα μίση τὸσον ὄμορφα ἰδέαν και τὴν ἔχασα.

— Ἀ! θὰ σοῦ τὴν εἶρω! εἶπεν ἡ Νέλλη και ἤρρισε νὰ ψάχνῃ εἰς τὴν γῆν.

— Εἶσαι ἀτυπόφορος, εἶπεν ἡ Φλώρα μὲ θυμὸν: σὺ φυσικὰ δὲν ἔχεις κάμμιαν ἰδέαν ἀπὸ ποιῆσιν, δὲν καταλαμβάνεις και πολὺ καλὰ τὴν γλώσσάν μας.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Νέλλη γελῶσα και ἐπῆρε τὴν Ἰλζαν και ἔφυγαν.

Ἡ ποιήτρια ἔμεινε μόνη.

Ἡ Μελανία και ἡ Κρέτη συνηνώθησαν μὲ τὴν Ἰλζαν και τὴν Νέλλη, εἶχον μαζί των ἕνα νεαρὸ κορίτσι, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν τῆς Κρέτης και συμπαθῆ και ἦσια χαρακτηριστικά.

Ἡ νεανίς ἐκαίνῃ ἐχρημογέλασε πρὸς τὴν Ἰλζαν, ἐνθ' αἰ δύο ἀδελφαί, ἡ Μελανία και ἡ Κρέτη, τὴν εἶδαν εἰρωνικῶς.

— Αἱ δύο αὐταὶ ἀδελφαί, εἶπεν ἡ Νέλλη πρὸς τὴν Ἰλζαν, κάθονται εἰς τὸ τραπέζι ἀντίκρου σου, ἀλλὰ τὴν φρονιμώτεραν ἀπὸ ἑλας μας δὲν ἐγώρισε. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ και παραδειγματικὸ κορίτσι.

— Τί λέγεις γιὰ τὸ παραδειγματικὸν μας κορίτσι; ἠρώτησε κάποιον συμμαθητρίαν Νέλλη, Νέλλη, ὅπως τρέχει σὺ, τρέχει και ἡ γλώσσά σου.

— Ἀπαίτησαι, ἀγαπητὴ μου χάχα, εἶπεν ἡ Νέλλη, ἡ Ἰλζα εἶναι ξένη και τῆς συστήνω τὰς συμμαθητρίδας.

— Ποία εἶναι αὐτὴ; ἠρώτησεν ἡ Ἰλζα.

— Εἶναι ἡ Νοεμή, τὴν ὁποίαν ἑλαί μας στὸ σχολεῖο τὴν λέμε χάχα, διότι γελᾷ πάντοτε. Πρέπει νὰ γελᾷ κανεῖς μαζί τῆς: ἐξάκωντος κολλᾷ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς αὐτὴν. Τώρα σοῦ ἔδειξα ἑλας τῆς μαθήτριάς, ποῦ εἶναι τῆς ἡλικίας μας. Ἡ ἄλλος, ἡ πολὺ

μικρὸς εἶναι ἢ εἶναι ξένη: αὐταὶ εἶναι πολὺ ὀχληραὶ και δὲν μιλοῦν καλὰ τὴν γλώσσαν.

Ὅταν ὁ κώδων ἐσήμανεν ἐννέα, ἑλαί αἱ μαθήτριάς ἐσυναχθῆσαν εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον. Πρῶτοθ ὑπάγεον νὰ κοιμηθῶν, ἦτο συνηθία νὰ περάσουν ἑλαί ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς διευθυντριάς, διὰ νὰ τῆς ἐδχηθῶν τὴν καλὴν νύκτα.

Αὐτὴ κάθε μαθήτριαν ἐφιλοῦσεν εἰς τὸ μέτωπον. Κάποτε συνεβούλευεν, ἐπαινοῦσεν ἢ ἐπέπληττε τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην, ἀν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκαίνῃς ἔκαμνε καλὸν ἢ κακόν. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἔκαμνε μὲ πολὺ γλυκὸν τρόπον, καθὼ; μίση μητρίκη μιλᾷ πρὸς τὸ παιδί τῆς.

— Θέλω νὰ ὀμιλήσω μὲ σέ, εἶπεν εἰς τὴν Ἰλζαν ἡ διευθύντρια, ὅταν ἡ νεαὴ μαθήτρια παρουσιάζετο εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ τὴν καλῇ νυκτίσῃ μείνη μίση στιγμή.

Ὅταν δὲ τὰ ἄλλα κορίτσια εἶχαν ἀφήσει τὸ δωμάτιον τῆς διευθυντριάς, αὐτὴ συνεβούλευσε τὴν Ἰλζαν νὰ τρώγῃ μὲ καλλίτερον τρόπον.

— Δὲν πρέπει νὰ πιάνῃς τὸ φλυτζάνι μὲ τὰ δύο χέρια και νὰ ἀκουμπᾷς τοὺς ἀγκῶνας ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Παρατήρησε τὰς συμμαθητριάς σου, ἔτι κάμμιὰ δὲν κάμνει αὐτὸ. Τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅταν τρώγουν ἔτσι, οἱ γονεῖς των λέγουν, ὅτι εἶναι λαίμαργα.

Ἡ Ἰλζα ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς διὰ τὴν παρατήρησιν. Πεισματικὰ ἔσφιξε τὰ χεῖλη και κατάπιε μίση γούθαδειαν.

— Καλὴ νύκτα, κόρη μου!

Και ὅτε ἦτο ἐτοιμὴ ἡ διευθύντρια νὰ φιλήσῃ τὴν Ἰλζαν εἰς τὸ μέτωπον, ἐκαίνῃς ἀπέσυρε τὴν κεφαλὴν τῆς ἀπότομα. Τῆς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς νὰ φιληθῆ ἀπὸ τὴν διευθύντριαν, τὴν ὁποίαν τὴν στιγμήν ἐκαίνῃς ἔμισει.

Ἡ διευθύντρια ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς ἀπὸ τὴν πεισματάραν κόρην και ἡ Ἰλζα ἀφήκε τὸ δωμάτιον. Ἐστρεψε στῆς σκάλες και λαχανιασμένη ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου ἦτο ἡ Νέλλη. Ἐσπρωξε τὴν θύραν ὀρμητικὰ και ἔκλεισεν ἀπὸ μέσα μὲ τὸν σύρτην, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον.

— Μὴ βάλῃς τὸν σύρτην, εἶπεν ἡ Νέλλη, διότι, ὅταν θὰ πέσωμεν εἰς τὰ κρεβάτια μας, θὰ περάσῃ ἡ δεσποινίς Γκοσίου, διὰ νὰ κάμῃ ἐπιθεώρησιν.

Ἡ Ἰλζα δὲν ἐκινήθη και ἡ Νέλλη ἔσπευσε τότε νὰ τραβήξῃ τὸν σύρτην. Ὀρμητικὰ ἡ πεισματάρη ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς και ἤρρισε νὰ κλαίῃ.

— Τί ἔχεις; εἶπεν ἡ Νέλλη.

— Δὲν θὰ μείνω ἐδῶ, θὰ ταξιδεύσω αὐριον! Ἐάν ὁ πατέρας εἴξευρε πῶς μὲ μεταχειρίζονται ἐδῶ. . ., ἐφώνησεν ἡ Ἰλζα συγχισμένη.

Ἐπὶ τέλος, μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις, ἡ Νέλλη κατέρησε νὰ πάρῃ μερικὰς λέξεις ἀπὸ τὴν Ἰλζαν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ

Διὰ τὴν 15 Ἀβγοῦστου.

Μεγάλη μέρα σήμερα, γιορτὴ τῆς Παναγίας, τῆς Μάνης τοῦ καλοῦ Χριστοῦ, τῆς ἄγραντης Μαρίας· σήμερα πλοῦσιοι καὶ πτωχοὶ κλίνουν πρὸς Σὺ τὰ γόνα, σκλάβοι κ' ἐλεύθεροὶ φιλοῦν τὴν ὀσπιλὴ Σου εἰκόνα. Κ' ἐγὼ, ἀμαρτωλὴ ψυχή, γλυκιά τοῦ κόσμου Μάνη, ἀκούσα τὴν χαρούμενη γιορτασίμη καρδιά, κ' ἔβρα μπροστὴν εἰκόνα Σου λίγο δάκρυ νὰ χύσω, δάκρυ, ποῦ βγαίν' ἀπ' τὴν ψυχή, δάκρυ τῆς μετανοίας. Μὴ λούλουδα ἀμάρταντα χέρι νὰ Σὺ ζητήσω : συγχώρησον τὰ λάθη μαι κ' ἔλας τὰς ἀμαρτίας. Ὁ! Σὺ, μεγαλοδούνακη Παρθένε, σὴν γιορτὴ Σου, εἶσε μὲ σπλαχνικῶς, ματιὰ ἀπ' τὴν σεμνὴ μορφή Σου. Ναί, σήμερα, βασίλισσα τῶν οὐρανῶν Κυρία, στέλλε σὴν γῆ τὴν ἀμάρτην μὲ στέλα σωτηρία.

✠

Σήμερα, ποῦ ἀντίκρυσσε τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου κ' ἤλαψ' ἡ θεὰ Σου μορφή, ὡσὲν ἄστις ἡλίου, ποῦ ἀρῆσαι τὸν κόσμον αὐτὸν, τὸν ἔδικον καὶ πλάον, κ' ἐν δόξῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὑψώθηκες ἐπάνω, σήμερα, ποῦ τοῦ οὐρανοῦ φεγγαβολὴ τὸ δῶμα κ' ἀνθεὶ θεῖα χαμέγυλα εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα, ποῦ φάλλων εἰς τὸν θρόνον Σου τοῦ Παύστου τ' ἀγγελάκια, καὶ Σ' ἐνθυμίζου τοῦ Χριστοῦ τὰ παιδικὰ χρόνια, τὰ δάκρυά Σου στὸ Σταυρὸ τοῦ ἀγιασμένου Κρίνου, ναί, λίγο σπλαχνικώτερη, ἀγνή Μαρία, γίνου, καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι Σου, τὸ βλέμμα' τὸ γλυκὸ Σου, εἶσε μὲ ἀκτίνα λαμπρῆ καὶ δὲς μου τὴν εὐχὴ Σου. Ἀδελφὴ ἐν' ἡ μόνῃ προσευχῇ, ποῦ ἀπ' τὴν ψυχή μου βγαίνει τὸ στόμα μου Σὺ προσκυνεῖ, τὸ δάκρυ μου Σὺ ραίνει.

✠

Πολλοὶ Σὺ γέροντες σήμερα εὐδὴν ἕστησαν ἴσων, μὲρα ἀγὰ καὶ λίσανα ἰσότης χρυσῶν δοξαρίων· μὲ ἴσῳ, ἕστησαν εὐγνώμονα θαυμάσιον, Δίσπονά μου, στὸν ἕρῳ Σου τὸν βωμὸ προσέβη ἀπ' τὴν καρδίαν μου.

ΙΩΑΝΝΑ Γ' ΚΟΛΛΑΥΤΟΥ

ΛΙΚΝΟΝ ΚΑΙ ΦΕΡΕΤΡΟΝ

Ἀμφότερα μὲν εἶναι κατεσκευασμένα ἐκ σανίδων, ἀλλ' ὅποια διαφορὰ συνάμα καὶ ἀμοιβαία σχέσις μεταξὺ αὐτῶν! Τὸ μὲν λίκνον δέχεται τὸν ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν πρόσκαιρον τοῦτον κόσμον, τὸ δὲ φέρετρον φέρει αὐτὸν εἰς τὴν τελευταίαν του καὶ αἰώνιαν κατοικίαν. . . . τὸν σκληρὸν τάφον.

Κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ βρέφους, ἡ μήτηρ, λαμβάνουσα τὸ ἀγαπητὸν τῆς τεκνίου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, τὸ ἐναποθέτει εἰς τὴν πρώτην του κατοικίαν, εἰς τὸ λίκνον. Λικνίζουσι αὐτὸ οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς, κυκλοῦντες τὸ λίκνον, τρέφοντες ἀλείφοντες ἐλλείδας, χύνουσι δάκρυα χαρᾶς, βλέποντες αὐτὸ μὲ τὰς ροδόχρους του παρειὰς κοιμώμενον ἤσυχα ἐπὶ τῶν καταλεύκων σινδόνων· ἀλλ' εἰς τὸ φέρετρον, ὅπως ἀντιθέτως, περικυκλοῦσιν αὐτὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, χύνοντα τῶρα, οὐχὶ πλέον χαρᾶς δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα π-

κρίας, δάκρυα λύπης, ἀναλογιζόμενοι τὰς γλυκαίας ἡμέρας, τὰς ὁποίας διήλθον μετὰ τοῦ προσφιλεστάτου αὐτῶν θανόντος, ὅστις ἀπέπιη ἐκ τῆς ἀγκάλης των, διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον.

Ἡ ἀφωσιωμένη μήτηρ, καθημένη πλησίον τοῦ λίκνου καὶ ἡσύχως βαυκαλίζουσα τὸ ἀγαπητὸν τῆς μικρόν, παρατηρεῖ αὐτὸ μὲ μεγάλην στοργὴν καὶ, ἐλπίζουσα, ὅτι θὰ μεγαλώσῃ ὅπως αὐτὴ ἐπαυμεῖ καὶ ὅτι θὰ ἀποβῆ ἀνὴρ μέγας, τοσοῦτον ἡ φωνὴ τοῦ βαυκαλισματος καθίσταται γλυκύτερα καὶ τὸ μικρόν τῆς, μιμούμενον αὐτήν, κοιμᾶται. Εἰς τὸ φέρετρον ὁμως οὐδεμίαν ἐλπίδα ὑπάρχει πλέον, παρὰ μόνον ἀναστεναγμοὶ καὶ δάκρυα διαταράττουσι τὴν ἐπικρατοῦσαν νεκρικὴν σιγὴν.

Καὶ καθὼς εἰς τὸ λίκνον τὸ βρέφος, μὴ δυνάμενον νὰ κινηθῆ, μετακομίζεται ὑπ' ἄλλων, οὕτω καὶ ὁ εἰς τὸ φέρετρον κείμενος νεκρός, μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῆ, μεταφέρεται ὑπ' ἄλλων, τῶν ὁποίων δὲν θέλω νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα, διότι, γνωρίζουσα τὰ λεπτά σας αἰσθημάτων, εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ σὰς συγκινήσω.

Πολλάκις τὰ τέκνα θέτουσι τοὺς ἀγαπητοὺς των γονεῖς ἐν τῷ φέρετρον, ἀλλὰ συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον καὶ, ἀντὶ τὰ τέκνα νὰ θέτῃσι τοὺς γονεῖς, οἱ γονεῖς θέτουσι τὰ τέκνα των. Ὡ! τί ἀπαίσιον! τί τρομαρὸν δράμα! Τότε οἱ δυστυχεῖς γονεῖς θὰ ἀναλογίζονται τὸ ἀγαπητὸν των τεκνίου, τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἠσθάνει, τὰ σχολικὰ του ἔτη ὅλα ἐν πρὸς ἐν θὰ ἐπανέρχονται εἰς τὸν νοῦν των καὶ, καθήμενοι πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ τέκνου των, πικρὰ δάκρυα θὰ χύνωσι καὶ βαθεῖς ἀναστεναγμοὺς θὰ ἀφίνωσι νὰ ἐκφεύγωσιν ἐκ τοῦ βήθους τῆς καρδίας των.

Ὅποιον συγκινητικὸν θέαμα! Ὅσοι ὀφθαλμοὶ μου ἐπλημύρισαν δακρύων, διότι ἐσκέφθην ὀλίγον πόσον φρικτὸν εἶναι τὸ ταιούτον. Ὡ! ναί! σκεφθῆτε, καὶ αἰεὶ, καὶ τότε θὰ ἐννοήσατε, ποῖα θλίψις κυριαρχεῖ τὴν ψυχὴν τῶν γονέων τοῦ πρόσφους ἀποθανόντος τέκνου των.

Ἄς εἴμεθα, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσταί, καθ' ὅλον τὸν βίον μας τοσοῦτον ἀσφῶσι καὶ τοσοῦτον ἀκακοί, ὅσον εἴμεθα ἐντὸς τοῦ λίκνου, καὶ τότε θὰ εἶναι εὐτυχῆς ὅστις ἀποθνήσκῃ, διότι δὲν θὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ ζῆ, ποῦ; εἰς τὴν αἰωνιότητα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΕΥΓΝΩΜΟΝ ΣΙΠΙΝΟΣ

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ θέρους, κατὰ τὸ 1860, ὑποδηματοποιὸς τις τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων εἶχε συνάξει ἕνα σπίνον, ὁ ὁποῖος ἔπεσον ἐκ τῆς μητρικῆς φωνῆς. Τὸν εἶχε

ἀναθρέψει μὲ πολλὴν φροντίδα καὶ ὁ σπίνος, ἀφοῦ ἐμεγάλωσεν, εἶχεν ἐξημερωθῆ εἰς τόσον βαθμὸν, ὥστε ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο ἐλευθέρως. Ἐπέτα εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὸ ἐπέραις ἐπανήρχετο εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, διὰ νὰ κοιμηθῆ. Ὁ μικρὸς σπίνος ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς γνωστοὺς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ. Ὅλοι τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἔφερον ὀπωρικά. Ἡμέραν τινά, ἐν τούτοις, δὲν ἐπανήλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Πολλὰ ἡμέραι καὶ ἐβδομάδες ἐπέρασαν καὶ κίνεεις δὲν τὸν εἶδε νὰ ἐπανέλθῃ, καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς ἦτο βέβαιος πλέον, ὅτι τοῦ συν-ἔβη κἀνὲν δυστύχημα. Ἐξεπλάγη, ὅταν μετὰ δύο μῆνας εἶδε νὰ εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρον ἕνα κοκάδι πτηνῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἐπέταξε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐκβάλλον συγχρόνως φωνὰς χαρᾶς, ἐνῶ τὰ ἄλλα, περισσότερον προκλητικὰ, ἐπέτων ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ ἐκτύπων τὰς πτέρυγὰς των, προσκαλοῦντα τὸν πατέρα των.

Ἦτο ὁ ἐξημερωθεὶς σπίνος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐξεκόλαψε τοὺς νεοσσούς του καὶ τοὺς ἐμεγάλωσε καὶ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ πετοῦν, ἐπανήρχετο εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἀφοῦ, λοιπόν, καὶ τὰ πτηνὰ αἰσθάνονται τὴν ἀξίαν τῆς εὐεργεσίας καὶ φαίνονται εὐγνώμονα, πολὺ περισσότερον οἱ ἀνθρώποι πρέπει νὰ φαίνωνται τοιοῦτοι.

(Μετάφρασις)

ΚΥΡΕΑΝ Η. ΣΑΡΓΕΛΟΥ

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΪΔΟΥ

— Ἄ! μητέρα μου! ἀνεφώνησεν ἡμέραν τινά ἡ μικρὰ Καίτη, ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ σχολείου· ἂν εἰξεύρατε τί ἔμαθα διὰ τὴν Ἑλένην! ποτέ μου δὲν ἐπίστευα, ὅτι εἶναι τόσον κακὸν κορίτσι!

— Δὲν μὲ μέλει νὰ μάθω ὅ,τιδήποτε περὶ οἰουδήποτε· ἀλλὰ, πρὸ πάντων, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τρία πράγματα.

— Τί πράγματα, μητέρα;

— Πρῶτον, ἂν εἶναι ἀληθινὴ ἡ διήγησίς σου.

— Πιστεύω, ἀλλὰ καὶ διατί νὰ μὴ εἶναι ἀληθινὴ;

— Πολὺ καλά, ἔγωγε. Δεύτερον, εἰπέ μου, εἶναι εὐχάριστος; δηλαδή εἶναι πρὸς ἔλαινον τῆς Ἑλένης;

— Ὅχι, ὄχι, μητέρα μου· ἐγὼ δὲν θὰ ἤθελα ποτέ μου νὰ μοῦ εἰποῦν τὰ ἴδια.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ τὴν εἰπῆς; . . .

— Ὅχι καὶ τόσον.

— Εἶναι ὀφείλιμος;

— Δὲν πιστεύω.

— Λοιπόν, παιδάκι μου, ἀφοῦ ἡ διήγησίς σου οὔτε εὐχάριστος εἶναι, οὔτε ὀφείλιμος, πρὸς τί νὰ χάσω τὴν ὥραν μου νὰ τὴν ἀκούσω;

ΑΝΝΟΣ ΚΑΙΣΤΟΥΝΙ

κατά το ήμισυ κενόν, ίσούται προς 1 ποτήριον
κατά το ήμισυ πλήρες, ώστε έχομεν την ισοτήτα :
1/2 κενόν = 1/2 πλήρες
καί κατ' αναλογίαν :
1 κενόν = 1 πλήρες.

250. — Περίορον : Όταν αναγραμματισθῆ και
γίνη λάας—λαός.

251. — Δινύματος : Κλωθώ — κλώθω.

252. — Τετραγώνον :
N Ω Ε
Ω Ρ Α
Ε Α Ν

253. — Ακροστοιχίδος :
Θ α β ω ρ
Α ι φ ε λ
Λ α β ό γ α
Η ρ α κ λ η ς
Σ ά π ω ν.

254. — Ανορθογέφου : Σπόγγος—δγγος—δγκος.

255. — Ακανονίστου : Λ α μ ί α
Ε γ ω
Ω ρ α
Ν ά ξ ο ς
Ι ο ύ λ ι ο ς
Α ό μ ν α
Α ν δ ρ ο ς
Σ ω κ ρ ά τ η ς

256. — Γρίφου : Έπικράθη και γόρ αν-
παιχθη.

257. — Συλλαβογρίφου : Α—Θ—ναι = Αθήναι.

258. — Αναγραμματισμού : Δάνα—Δανία.

259. — Στοιχειογρίφου : Αδέκτωρ — Έκτωρ.

260. — Αντιθέτου : Σ ό φ ρ ω ν
Ο κ ν η ρ ό ς
Φ ό ς
Γ α τ ά
Α ρ χ ή

261. — Δινύματος : Ημέρα—Ίμέρα.

262. — Ακανονίστου :
Α Ν δ ο ο ς
Β ρ Ε τ ά ν η
Ι ο ι ς
Ε Λ λ η
Υ Ο ρ κ η
Α θ ω Σ

263. — Κρυπτογραφικού : Α ν τ ι ό π η
ι σ
Ι ό π η
ά ν τ ι
Α ν ν α
ά π τ η

264. — Έπιγραφής φύρδην μίδην : Σόν Αθηνη
και χείρα κίει.

265. — Ερωτήσεως : Αλολα.

266. — Αστέρου :
Σ Α Χ Ν
Τ Α Χ Ο
Λ Ε Β Α Δ Ι Α
Ν Ρ Ν
Ο Ο Ν Α Σ
Μ Σ Α Σ

267. — Γρίφου : Ειδώ.

268. — Κίβων :
Β Υ Ρ Ω Ν
Α Ε Ε
Τ Κ Υ Ρ Ο Σ
Ο Ι Ω Α
Σ Ι Μ Ω Ν Ρ
Ω Ο
Ν Α Ξ Ο Σ

269. — Ακροστοιχίδος : Α ν ν (δ α ς
Θ ά σ ο ς
Η λ ι ο ς
Ν έ ρ ω ν
Α κ α κ ί α

270. — Δινύματος : Δύο — ιηοία = Διονυσία.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

371. — Δίνυμα.

Με το ρο τρέχω, περιώ
και όπισω δέν γυριώ.
Αντί ρο αν βάλης ζήτα
και στο μέσον ένα γάμα,
έτσιμος είμαι έν τῷ άμα
κι από πάνω περιώς, λέτα.
Με το νι στα μάτια ιδέ με
το ένιόησος; είπέ με.
Με το γά θε να καθήσος
το στομάχι να γεμίσος.
Με το ψι, καλοί μου φίλοι,
μη το φέρετε στα χείλη.

(Απ. Μαρία Ν. Τριανταφυλλίδου).

372. — Γρίφος.

ο ο
Μ 1 ο πολ ο λίγα, λέγε, άλ 1 όλίγ. 1 1 1 1 1 1
ο ο

(Απ. Αλεξάνδρα Π. Βαρειάδου)

373. — Κόσμημα.

2 . . . . . 4 6
.
.
.
7 . . . . . 8 . . . . .
.
.
1 . . . . . 5 8

Οί άστέρικοι διτιπροσωπεύουσι φωνήεντα, ει
τελείει σύμφωνα.

Αναγνώσατε : 1—2 ποταμός, 3—4 κόλπος, 5—
6 ποταμός, 1—3 Ρωμαίος φιλόσοφος, 3—5 Έλλην
ποιητής, 2—4 νήσος, 4—6 νήσος, 7—1 δρυς, 7—2
ποταμός, 7—8 νήσος, 7—4 άρχαίον όνομα, 3—8
σοφός, 4—8 πόλις άρχαία, 5—8 πόλις ιστορική,
6—8 δαίμων. (Απ. Θεμ. Ο. Μακρής).

374. — Συμπλήρωσις.

Ας συμπληρωθδουν οι στίχοι :
Αν πλαγιάσος το . . . .
εις την κλίην . . . .
κι αν πρό της . . . .
άσ' εύτης . . . .
εύτεχης θά . . . .
κι εις σοφίαν θά . . . .
(Απ. Δίκαι. Αποστολίδου).

375. — Ηερίεργον.

Με βρίσκετε στον ποταμόν,
στα λούλουδο, στον όφθαλμόν
και μεταξο των ποταμών,
χωρίς ν' αλλάξω τον ποταμόν.
(Απ. Μαρία Πολέτου)

376. — Γωνία.

γόμμα
άντιπυρία
σύνδεσμος
δρος
πόλις
προφήτης
στρατηγός

Θί σταυροί άποτελοδουν όνομα άρχαίου Έλλη-
νος ρήτορος. (Απ. Δημ. Ι. Βελιγγραδηνός).

377. — Έπιγραφή.

Ποδό, κατά, θ. Κίνα ποδός.
(Απ. Β. Ρέμος).

378. — Παράδοξον.

— Ποιον κύριον όνομα άποτελείται από δύο
συνιδίωμον; (Απ. Κωνστ. Ν. Ζαχαρόπουλος).

379. — Γεωγραφική έρώτησις.

— Ποία πόλις, άποκεφαλίζουμένη, γίεται εύσος ;
(Απ. Κωνστ. Θ. Δαλιμάντζ).

380. — Απερόπτεον.

— Ποία πόλις εύκληροσσοει, διε ίχνη πολός ;
(Απ. Ιωάνν. Ν. Σαρεάνηγλου).

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΕ'
ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

241. — Δινύματος : Η ή τριτος.

242. — Αστέρου :
Κ Υ Μ Ι Σ
Λ Ρ Α
Ν Ε Ρ Ω Ν
Α Ι Ο Σ
Π Α Α Σ

243. — Λεγρίφου : Ούραϊός—Ούκρανός.

244. — Γνωμικού : Γηρόσσω πολλά δ δασκό-
μνος.

245. — Συνδέτων : Πόρις—ι—οι = Παρίσιοι.

246. — Κίβων : Η Μ Ε Ρ Α
Α Ρ
Ι Σ Ι Τ Ο Σ
Ο Υ Ο Α
Σ Υ Ρ Ο Σ Μ
Ι Ο
Α Ρ Γ Ο Σ

247. — Στοιχειογρίφου : Αδδμ—η = αδάμος.

248. — Γεωγραφ. έρωτήσεως : Βόλγας — Όλγα.

249. — Μαθηματικόσ σοφίσματος : 1 ποτήριον